

זמני כניסת ויציאת השבת

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
7:12	8:29	9:04
7:28	8:31	9:01
7:20	8:33	9:02
7:25	8:29	8:59
8:08	9:17	9:40
8:46	10:26	10:27

שבת

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

קירבה מתוך ריחוק

הלכות לתשעת הימים

- א. בשבת זו מברכים את חודש אב כמו בכל החדשים, ואומרים בברכת החדש "ראש חודש מנחם אב יהיה ביום שני הבא עלינו לטובה".
- ב. אומרים "אב הרחמים" בשבת זו.
- ג. משנכנס אב ממעטים בשמחה, והיינו מכניסת ליל ראש חודש אב.
- ד. למנהג האשכנזים, כל הדינים הנהוגים בשבוע שחל בו תשעה באב, נוהגים בהם גם מראש חודש אב, מלבד קציצת צפרנים לכבוד שבת שמותרת כרגיל.
- ה. אין ללבוש בגדים מכובסים וכמו כן אין להשתמש במגבות מכובסות, ולפיקך יש להכין בגדים ומגבות משומשים לכל הימים האסורים.
- ו. אין לקנות בגדים חדשים, אפילו אם אין לובשים אותם. במדה ומוצאים דבר במחיר זול, שחוששים שלאחר מכן יתייקר, יש אופנים שמותר.
- ז. אין לכבס בכל אותם ימים.
- ח. אסור לסייד או לצבוע את הבית בימים אלו, ויש נוהגים גם למעט ברחיצת הבית מלבד ניקיון הטינוף.
- ט. אסור להתרחץ בימים אלו, אבל מותר לרחוץ במים כדי להעביר זוהמא. למנהג האשכנזים הנוהגים איסור בכל הדברים מראש חודש אב, גם לכבוד שבת אין היתר להתרחץ רחיצה שאינה להעברת זוהמא, מלבד רחיצת פניו ידיו ורגליו.

כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה

באב, והתעניין לפשר אותו בכי, והסבירו לו כי היהודים בוכים על חורבן בית המקדש, כששאל מתי זה אירע, אמרו לו כי זה אירע לפני יותר מאלף ושמונה מאות שנה, התפעל ואמר כי עם היודע לחיות את עברו, ללא ספק יזכה אף למלא את עתידו.

אך לאמיתו של דבר, יש בכך עומק ורובד נוסף:

כי אכן, דווקא מתוך אותה תחושה של כאב על חיסרון השראת השכינה עלינו, אפשר להגיע לידי קירבת ה', ובכך גם להתרומם לסליחה ומחילה על העוונות, ולהגיע מוכנים לקראת ימי הדין והרחמים.

הספרים הקדושים מרחיבים על כך, כי לאחר חורבן בית המקדש, הדבר שיכול להביא להשראת השכינה עלינו, הוא שמירת שבת קודש. נכון הוא, כי חז"ל קבעו, כי מיום שנחרב בית המקדש אין לו להקדוש ברוך הוא אלא ארבע אמות של תורה והלכה בלבד. אך זה בהקשר לכל יחיד ויחיד, שככל שיתחזק הקשר שלו עם לימוד התורה, כך הוא מחזק את הקשר הנצחי של "אורייתא - קודשא בריך הוא - ישראל, חד הוא". אך ככל הנוגע להשראת השכינה על כללות האומה, הדבר תלוי בשמירת השבת שלנו.

אם רוצים אנו להרגיש יותר את קירבת ה', בימים המיוחדים הללו, עלינו להתחזק בשמירת השבת וכבודה, באופן מודגש יותר מאשר במשך כל השנה, ובכך נזכה אכן להתגלות קירבת ה' על עמו במהרה.

בין ימי "בין המצרים" בהם אנו שרויים לימים הנוראים העומדים או טו בפתח, כשהוא כותב כי סדרת הימים הנוראים המתחילים בראש השנה ומסתיימים בהושענא רבא, מורכבים הם מכ"א ימים, וכן הזוג של אותם ימים הם כ"א הימים שבשלושת השבועות שבין המצרים בין שבעה עשר בתמוז לתשעה באב, וכפי שכ"א ימים שמראש השנה ועד הושענא רבא הם תולדות ליבון וכפרה על עוונותיהם, כן גם כ"א ימי הפרענות מ"ז בתמוז ועד תשעה באב הם תולדות ליבון ועוונותיהם של ישראל, כי הצרות והייסורים מכפרים והגלות מכפרת.

ובספרים אחרים כתבו עוד, כי המתקן את נפשו בכ"א הימים שבין המצרים, יוצא לזכות בימי הדין הבאים עלינו לטובה.

במבט ראשון ושטחי, דומה כי אין כל קשר בין הימים העצובים הללו, ימים בהם אנו נוהגים במנהגי אבילות רבים, וממעטים בשמחה, מתוך הרגשת ריחוק מקירבת ה'. לבין הימים הנוראים, בהם הנפש מתרוממת לפסגות גבוהות וכל אחד מרגיש בנפשו קרבת ה' כי טוב. הכיצד ניתן להבין, כי דווקא אותם ימים נמוכים, הם אלו הקשורים בקשר הדוק כל כך לאותם ימי הדין והרחמים בהם מתגלה אהבת ה' על עמו ובניו אהוביו?

אין זאת אלא כי רחוקים אנחנו מהתפיסה האמיתית של הבנת הנהגת דיני בין המצרים.

אין מי שלא שמע על המעשה הידוע עם הקיסר והמצביא הצרפתי - נפוליאון בונפרטו, כשראה יהודים בוכים בליל תשעה

בשבת זו מסיימים אנו את החומש הרביעי - חומש במדבר, וכבר בפתח עומד החומש החמישי המסיים את מחזור קריאת התורה לשנה זו.

מלבד זאת, בשבת זו מברכים אנו את חודש מנחם - אב שיחל ביום שני הבא עלינו לטובה.

משמעות הדברים הם, שאנו מתקרבים יותר ויותר לסיומה של שנה נוספת במעגל החיים, וזהו החודש האחרון שלפני חודש אלול - החודש שמיועד לסיכום וחשבון נפש של כל הנעשה במהלך השנה האחרונה.

וכבר רמזו דורשי רשומות על חודש אב, כי ראשי תיבותיה מרמזים על כך שהנה הנה אלול ב'א. גם על חודש תמוז אותו אנו מסיימים זה עתה, רמזו דורשי רשומות כי הוא מורכב מראשי התיבות של המילים 'זמני תשובה מ'משמיים ו'באים. או בנוסח אחר, 'זריזים מ'קדימים ו'עושים תשובה.

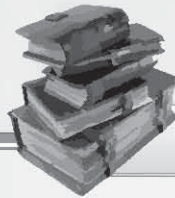
גם במעגל השנה, כבר מתחיל הקשר הישיר מימים אלו עד הימים הנוראים, כאשר שלושה שבועות אלו מכונים "תלתא דפרענותא" על שם שלושת ההפטרות הנקראים בשבתות אלו המנבאות את פורענות החורבן. ומיד לאחריהם מתחילים שבע שבועות הקרויים "שבעה דנחמתא" על שם שבעת ההפטרות בהם אנו קוראים את דברי הנבואה על נחמת ירושלים ונחמת ישראל. ואותם "שבעה דנחמתא" מסתיימים בשבוע שלפני ראש השנה, דבר המצביע על קשר הדוק ביותר לזמנים אלו. ואם לא די בכך, בא המהרש"א בחידושו למסכת בכורות ומלמד אותנו, כי ישנו קשר הדוק ביותר

לשון חכמים

ודע כי מצות השבת היא המצוה ראשונה שנתנה לישראל קודם מתן תורה והיא עקר האמונה, והיא שקולה כנגד כל המצוות כלן, ועם מצות השבת יאמין אדם בחדוש העולם כי נברא בששת ימים וביום השביעי שבת, ודרשו רז"ל: (שבת קיט, ב) לא חרבה ירושלים אלא בשביל שחללו את השבת, שנאמר: (יחזקאל כב, כו) "ומשבתותי העלימו עיניהם ואחל בתוכם". וכן מצינו ירמיה שהיה מזהיר לישראל בשמירת השבת והיה אומר שבשמירת השבת תתקיים ירושלים ומלכות בית דוד, והיה מתנבא אליהם שאם אינם משמרים את השבת שתחרב העיר, הוא שאמר: (ירמיה יז, כז) "ואם לא תשמעו אלי לקדש את יום השבת ולבלתי שאת משא ובא בשערי ירושלים ביום השבת והצתי אש בשעריה ואכלה ארמנות ירושלים ולא תכבה", ודרשו רז"ל: (שבת קיח, ב) אלמלי היו ישראל משמרים אפילו שתי שבתות מיד נגאלים, שנאמר: (ישעיה נו, ד) "אשר ישמרו את שבתותי", וכתב בתריה: (שם, ז) "והביאותים אל הר קדשי".

רבינו בחיי שמות לא, יג

פניני הלכה

שאלה: במדה ונכבה המזוגן בבית, האם ישנו היתר לומר לגוי להפעיל את המזוגן, וזאת בשל ההתמודדות הקשה עם עומס החום המורגש בימים אלו?

תשובה: בשולחן ערוך (רעו, ה) פסק מרן המחבר: "בארצות קרות מותר לגוי לעשות מדורה בשביל הקטנים, ומותרים הגדולים להתחמם בו, ואפילו בשביל הגדולים מותר אם הקור גדול, שהכל חולים אצל הקור, ולא כאותם שנוהגים היתר אף על פי שאין הקור גדול ביום ההוא".

לאור זאת, אם יש אכן אדם שהחום הגדול עלול להזיק לו עד כדי חולי, מותר לומר לגוי להדליק מאורר או מזוגן לצורך אותו אדם, ובוזיה יהיה מותר אף לאחרים להשתמש בכך. אך אם אין אדם ידוע שסובל מחום עד כדי חולי, סבורים רבים מפוסקי זמננו שאין אומרים "הכל חולים אצל חום" כפי שאמרו כן לגבי קור גדול. ועוד, שבזמננו בהפעלת המזוגן נדלקים נורות המראות על פעולתם, דבר הכרוך באיסור תורה.

זאת ועוד, יש הסוברים, כי בזמנינו שניתן לדעת לפני השבת על החום העתיד לבוא בשבת, ויכולים לערוך את המכשירים החשמליים שיצטוו בשבת בהיתר, אם אדם לא עשה כן, בכל מקרה אין לו היתר לומר לגוי להפעיל את המכשירים בשבת. ורק אם אירע חום פתאומי בשבת שלא ידעו על כך קודם לכן, או שהמזוגן נכבה באונס בשבת, ויש מי שמצטער מזה צער רב, בזה יש אופנים שיכולים להתיר.

לדעות הסוברים שאין היתר להביא גוי להדליק מכשירים להקל על החום, אף אם הובא גוי בחוסר ידיעה ואמרו לו להדליק את המזוגן, אסור ליהנות מפעולת מזוגן זה בשבת. ואף אם לא אמרו לו בפירוש להדליק את המזוגן, אלא רמזו לו כי חם מאוד בחדר, והוא מעצמו הפעיל את המזוגן, אסור ליהנות מהמזוגן בשבת.

לאור זה, לפני כל פעולה בנושא זה, יש לעשות שאלת חכם.

מקורות: שו"ת מנחת יצחק ג, כג; אגרות משה יורה דעה ג, מז אות ב; שמירת שבת כהלכתה יג, לד; אור לציון כה, ה; קובץ תשובות להגרי"ש א, א, לב אות ג; יביע אומר ז, לה; תשובות והנהגות א, רעו.

אמרת השבת

משוך חסדך ליודעך א-ל קנאו ונוקם, נוטרי ליום השביעי זכור ושמור להקם, שמחם בבנין שלם באור פניך תבהיקם, ירויון מדשן ביתך ונחל עדניך תשקם ומירות שבת, זמר "כל מקדש"

ביאר בספר הקדוש "סידורו של שבת" את דברי הפייטן, כי הנה אדם הזוכה לדרגה של אהבת ה', הרי הוא מצפה כל יום מתי כבר יוכל לקיים את המצוות התלויות בזמן, ולכן הוא יושב ושומר את הימים ומצפה לזמן שכבר יוכל לקיים את המצוות בבחינת "מתי יבוא לידי ואקיימנה".

מדה זו הוא בחינת שלמות של מדת החסד, כי שלמות מדת החסד בין אדם לחבירו הוא בכך שאין האדם ממתין עד שהעני יגיע אליו כדי לגמול עמו חסד, אלא הוא מעצמו רודף ומחפש אחר העני כדי שיוכל לקיים את מצוות החסד, כי נפשו משתוקקת ומתאוה לעשות חסד. וכך הוא גם בין אדם לקונו, ככל שאדם שלם יותר באהבת ה' וכבר משתוקק לעשות את המצוות, הקב"ה משפיע עליו כנגד זה במדה מרובה של חסד, וממהר לבוא אליו ולעשות עמו חסדים.

זה מה שאומר הפייטן: "משוך חסדך ליודעך וכו' נוטרי ליום השביעי זכור ושמור להקם", פירושו, תמשיך עליהם את שלימות מדת חסדך, לאלו שמחכים בכל ימות השבוע מתי יוכלו כבר לקיים את מצוות השבת בזכירה ושמירה, ובכך גם יזכו לזוז את הגאולה השלמה בבחינת "אחישנה" עוד קודם זמנה, כי יחוש וימהר לבוא ולהושיענו, כאב המתנגע לבני אהוביו - "שמחם בבנין שלם".

פרשת השבת

אֱלֹהִים מִסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יֵצְאוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעִבְרָתָם בְּיַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן: (לג, א)

הלכה, מי שהיה נרדף מן הגוים או מן הלסטים מהו שיחלל את השבת? כך שנו רבותינו מי שהיה נרדף מן הגוים או מן הלסטים מחלל את השבת בשביל למלט את נפשו. וכך אנו מוצאים בדוד כשביקש שאול להרגו ברח ממנו ונמלט. אמרו רבותינו מעשה שבאו לגדולי ציפורי כתבים רעים מן המלכות, הלכו ואמרו לר' אלעזר בן פרטא רבי כתבים רעים באו לנו מן המלכות מה אתה אומר נברח? והיה מתירא לומר להם ברחו, ואמר להם ברמז ולי אתם שואלים? לכו ושאלו את יעקב ואת משה ואת דוד מה כתב ביעקב (הושע יב) ויברח יעקב, וכן במשה (שמות ב) ויברח משה, וכן בדוד (שמואל א' יט) ודוד ברח וימלט, וכן הוא אומר (ישעיה כו) לך עמי בא בחדריך. אמר להם הקב"ה וכאלו כל גדולי עולם יראו וברחו מן שונאיהם, כל אותן מ' שנה שעשיתם במדבר לא הנחתו אתכם לברוח, אלא הייתי מפיל שונאיכם לפניכם במה שהייתי עמכם, ולא עוד אלא כמה נחשים וכמה שרפים וכמה עקרבים היו שם שנא' (דברים ח) נחש שרף ועקרב ולא הנחתו אותם להזיק אתכם, לכך אמר הקב"ה למשה כתוב את המסעות שנסעו ישראל במדבר כדי שיהיו יודעים מה נסים שעשיתי להם, מנין? ממה שקרינו בענין אלה מסעי.

מדרש רבה

מעשה לשבת

אור השבת בכל מצב

לשם נסע לצורך ניתוח על אונו, ובית החולים היה רחוק מן העיר.

מלכתחילה חשבו, כי לא יהיו בבית החולים אלא זמן מועט, ולפיכך לא באו לשם מוכנים כפי הצורך, ולמעשה נוצר המצב כי השתוהו בבית החולים זמן רב יותר, עד כי נשארו שם גם לשבת, ולא היה באפשרותם לשוב לאכסנייתם לקחת משם את צרכי השבת שהיו מוכנים להם. כך התקדש עליהם השבת, ללא מקוה, ללא בגדי שבת, ללא אוכל לשבת, כשהם אוכלים לסעודות השבת מאכלי חלב שיכלו לאכול ממה שהיה במקום.

פנה איפוא האב לבנו ואמר לו: ראה בני, על אף שלא הלכנו לטבול במקוה לכבוד שבת, וגם אין לנו לא בגדי שבת ולא מאכלי שבת, על אף כל זאת יכולים אנו להרגיש את אור השבת הבוקע וזורח מכל זווית בבית זה, כשאף כותלי הבית יכולים להעיד כי שבת היום לה! והוסיף והסביר, כי יש הטועים לחשוב, כי אור השבת תלוי במלבושים והמאכלים המיוחדים לשבת, ואלו הם העושים את השבת, אך לא כך הוא הדבר, שגם בלעדם שורה אור השבת על האדם באותה מדה, כי הקדוש ברוך הוא, הוא המשפיע את קדושת היום, ורק כדי לכבד ולענג את השבת אוכלים סעודות מיוחדות, ולובשים מלבושי כבוד.

הוסיף ה"קדושת ציון" ופירש לפי דברי אביו הגדול את הפסוק (שמות טז, כט) "ראו כי ה' נתן לכם את השבת, על כן הוא נתן לכם ביום השישי לחם יומיים" - ראו בעיניכם בעליל, כי ה' נתן והזריח לכם את אור השבת ועיצמו של יום מאזר וזורה בקדושת היום, ולכן הוא נתן לכם את מצות אכילת סעודות שבת. אבל לא להיפך, לא סעודות השבת אלו הנותנות ומשפיעות את אור השבת, אלא ה' הוא המזריח את אור השבת, ולכן אנו אוכלים סעודות מיוחדות בשבת.

בעת התפילות, ולא בעת סעודות השבת ואמירת הזמירות ודברי התורה, וכל התנהגות באותה שבת גדולה ומרוממת בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל, היתה בדיוק באותו סדר והתלהבות כמו השבת ששבת בכפר בקושי עם מנין אנשים, ולא הוסיף אפילו לא נעימה אחת יותר מהשבת הקודמת.

הוסיף הננד ופירש לפי זה את מאמר הכתוב בפרשת שופטים על מלך ישראל: "והיה כשבתו על כסא ממלכתו וכתב לו את משנה התורה הזאת", ופירש רש"י: "שתי ספרי תורה. אחת שהיא מונחת בבית גניזו ואחת שנכנסת ויוצאת עמו". ולכאורה צריכים להבין, מה טעם צריכים ספר תורה אחד לבית גניזו, וספר תורה אחר בעת שנכנס ויוצא?

אלא, בא הדבר ללמדנו, כי אותה תורה שבה נוהג הוא בעת שהוא מתבודד בין גניזו, כך בדיוק יתנהג אף כשיוצא ובה בין המוני האנשים הנוהגים בו כבוד רב.

סיפר ה"קדושת ציון" זצ"ל - הי"ד, כי פעם היה עם אביו האדמו"ר רבי שלמה זצ"ל בעיר הבירה ווינא,

בשבוע הבא - ביום חמישי ד' אב - יצינו את יום ההילולא של האדמו"ר הקדוש רבי בן ציון הלברשטאם מבאבוב זצוק"ל - הי"ד, בעל מחבר ספר "קדושת ציון", שנטבח ע"י הגרמנים הארורים במלחמת העולם השנייה בשנת תש"א, בזמן ששהה במנוסה ובמחבוא בעיר למברג.

לזכרו הטהור, נביא כאן שני סיפורים שסיפר הוא עצמו, על אביו הגדול רבי שלמה הלברשטאם הראשון מבאבוב זצוק"ל, נכדו של הדברי חיים מצאנז, שהיה מגדולי מנהיגי ישראל בדורו.

*

סיפר נכדו של הקדושת ציון זצ"ל, הוא האדמו"ר רבי נתנלי צבי הלברשטאם מבאבוב זצ"ל, שזכה בילדותו לגדול בצלו של זקנו הגדול בעיירת באבוב הגאליציאית, שבהיותו ילד שמע מוקינו בעל ה"קדושת ציון" זצ"ל הי"ד, שפעם נסע אביו כ"ק האדמו"ר רבי שלמה זצ"ל לחתונה גדולה במשפחתו שהיתה בעיר אחרת, ובאמצע הנסיעה שבת את שבתו באיזה כפר שבמשך כל השנה לא היה שם אפילו מנין יהודים, ובאותו שבת ששבת שם אביו עם בני משפחתו וכמה משמשים, הצטרפו הם יחד למנין עשרה. את אותה שבת, ערך האדמו"ר רבי שלמה מבאבוב זצ"ל יחד עם מקורביו ואנשי הכפר.

בשבת שלאחריה, שבת האדמו"ר בשמחת השבע ברכות הגדולה שנערכה בעיר אחרת אליה נסע, ושם הגיעו המוני חסידים ורבנים לשבות את השבת במחיצת האדמו"ר, וכך ערך האדמו"ר את השבת לפני אלפי חסידים ואנשי מעשה, כשביניהם בלטו רבנים גדולים מכל האיזור ואדמו"רים נוספים שבאו לשבות את השבת במחיצתו.

והעיד בנו הקדושת ציון, כי לא היה ניכר אפילו שינוי כל שהו בשבת השניה מהשבת הראשונה, לא

דבריהם הם זכרונם

האדמו"ר רבי שלמה הלברשטאם מבאבוב זצוק"ל - ר"ח אב תש"ס - עשור לפטירתו

השבתות במחיצתו של האדמו"ר רבי שלמה מבאבוב זצ"ל, משכו אליהם המוני יהודים שבאו להתבשר מאור זיווה של השבת במחיצת הצדיק. כל השוהים במחיצתו בשבת קודש, התרוממו יחד עמו, בתפילותיו הנלבבות, בזמירותיו הנעימות, בתנועותיו וריקודיו שהיו בבחינת "כל עצמותי תאמרנה", בדברי התורה המתוקים מדבש שנאמרו על שולחנותיו, כך שכל שניה ושניה מהשבת נהפכה לעונג שבת עילאי, כל זה התחיל עוד בטרם כניסת השבת, עת היה נכנס האדמו"ר לעטיפת הטלית לקראת תפילת המנחה כמנהג אדמו"ר באבוב, כשעובר לכך היה מעיין בספר הקדוש "נועם אלימלך" כשהוא עטוף בבגדי הפאר השבתיים, ולאחר מכן פוצח בנעימה מתוקה באמירת "ברכי נפשי" הנאמרת קודם עטיפת הטלית, מעמד מיוחד זה היה מושך אליו המוני חסידים שהזדרזו לקבל את השבת מוקדם ולא לפספס רגע מיוחד זה במחיצתו.

בהזדמנות פירש את הסיבה כי התורה הקדימה את אזהרת השבת לצייו מלאכת בניית המשכן, על פי דברי ה"תפארת שלמה" בפרשת דברים, הכותב על הפסוק "ה' אלוקינו דבר אלינו בחורב לאמור רב לכם שבת בהר הזה" בדרך הרמז, כי גם בעת חורבן בית המקדש [=בחורב], כחה של השבת רב הוא להשפיע את כל ההשפעות הרוחניות [=רב לכם "שבת"].

היות והמשכן מרמז על כך שבית המקדש התמשכן בעוונותיהם של ישראל, הקדים איפוא הכתוב ואמר כי השבת לעולם יהיה קודש, שבת שבתון לה.

עוד הוסיף בהזדמנות אחרת ואמר, כי בזכות שבת קודש אף יזכו להשראת השכינה החסרה בחורבן בית המקדש, שהרי אמרו בוזהר הקדוש שלא זזה השכינה מישראל בכל השבתות וימים טובים.

יְדֵי הַשֶּׁבֶת

יְדֵים יְקָרִים!

בשכונות האחרונות, סָכַרְנוּ אֶת קְבוּצוֹת הַמְּלָאכֹת הַשּׁוֹנוֹת, הַמְּרַכְּבוֹת אֶת ל"ט אֲבוֹת מְלָאכֹת שְׁעָלֵיהֶם אִמְרָה הַתּוֹרָה "לֹא תַעֲשֶׂה פֶל מְלָאכָה". הִנֵּה לָנוּ אֶת י"א מְלָאכֹת הַפֶּת, שֶׁהֵם הַמְּלָאכֹת שֶׁנַּעֲשׂוּ בַעֲת בְּנֵית הַמּוֹשָׁבֵן לְצַרְף בְּשׂוּל הַסְּמָמָנִים כְּדֵי לְהַפְיֵק מֵהֶם צִבְע, הִנֵּה לָנוּ גַם אֶת י"ג מְלָאכֹת הַכְּנֵת הִרְיֵעוֹת, שֶׁהֵם מְלָאכֹת שֶׁעוֹשִׂים לְצַרְף הַכְּנֵת בְּגָד, וְהִנֵּה לָנוּ גַם י' מְלָאכֹת שֶׁנַּעֲשׂוּ לְצַרְף הַכְּנֵת כְּפוּנֵי הַעוֹרוֹת.

הַשְּׁבוּעַ נוֹתֵר לָנוּ אֶפְסוֹא לְהַשְׁלִים, אֶת הַמְּלָאכֹת שֶׁנַּעֲשׂוּ לְצַרְף בְּנֵית הַמּוֹשָׁבֵן עֲצָמוֹ, וְאֵלוֹ הֵם:

הַפּוֹתֵב שְׁתֵּי אוֹתֵיּוֹת, וְהַמּוֹחֵק עַל מְנַת לְכַתֵּב שְׁתֵּי אוֹתֵיּוֹת.

הַבּוֹנֵה, וְהַסּוֹתֵר.

הַמְּכַבֵּה, וְהַמְּבַעֵר.

הַמְּכַהֵם בְּפִטְיִישׁ.

אַתֶּם יוֹדְעִים אִיפֹה פְּתִיבוּ בְּמְלָאכֶת בְּנֵית הַמּוֹשָׁבֵן? הַמּוֹשָׁבֵן כִּידוּעַ הִנֵּה בְּנוֵי מְקָרְשִׁים מְסַדְּרִים אֶתְּדֵי אַחֲרֵי הַשָּׁנָה, כְּשֶׁכָּל הַקְּרָשִׁים מְשֻׁלָּבִים זֶה בְּזֶה. עַל פֶּל קְרָשׁ סָמְנוּ אֶת מְקוֹמוֹ הַמְּדֻקָּק לְפִי אוֹתֵיּוֹת, כִּי שֶׁבְּקָרָשׁ אֶתְּדֵי הִנֵּה פְּתוּבֵי הָאוֹת א' וּבְקָרָשׁ שְׁלִיחַ הִנֵּה פְּתוּבֵי הָאוֹת ב', כִּי יָדְעוּ אִיךָ לְהַרְמִיב אֶת הַקְּרָשׁ פֶּל פַּעַם. וְלַפְעָמַיִם הִנֵּה טְעוֹת בַּעֲת פְּתִיבֵת הָאוֹתֵיּוֹת, וְהִנֵּה צְרִיכִים לְמַחֵק כְּדֵי לְכַתֵּב מְדֻשָּׁ.

וְאַתֶּם יוֹדְעִים אִיךָ מְלָאכֹת בּוֹנֵה וְסוֹתֵר כְּשׁוֹרוֹת לְפָרֶשֶׁת הַשְּׁבוּעַ? כִּי הַשְּׁבוּעַ נִקְרָא עַל פֶּל הַמְּסַעוֹת שֶׁבְּנוֵי יִשְׂרָאֵל נָסְעוּ בְּמִדְבָּר, וּבְכָל מְסַע, הִנֵּה צְרִיכִים לְפָרֵק אֶת הַמּוֹשָׁבֵן - סוֹתֵר, וְאַחֲרַי כִּי פְתַחְנָה הַחֲדָשָׁה, לְחַזֵּר וְלִבְנוֹת - בּוֹנֵה.

וְהִנֵּה זֶה מְכָה בְּפִטְיִישׁ? בְּזִמָּן

שֶׁהָאֲמֵן מְסִים אֶת הַמְּלָאכָה עִם

הַפִּטְיִישׁ, הוּא נוֹתֵן דְּפִיקָה חֲזָקָה

עִם הַפִּטְיִישׁ עַל הַסֶּדֶן שֶׁלְּפָנָיו כְּדֵי

לְהַחֲלִיק אוֹתוֹ, וְלָבוֹן פֶּל מְלָאכָה

הַמְּסַמֵּת פְּעֻלָּה כְּלִשְׁתֵּי, קְרוּיָה

מְלָאכֶת "מְכָה בְּפִטְיִישׁ".

וְיֵשׁ עוֹד מְלָאכָה אַחַת:

הַמּוֹצִיא מְרָשׁוֹת לְרִשׁוֹת. כְּשֶׁבְּנוֵי

יִשְׂרָאֵל הִבִּיאוּ אֶת הַנְּדָבוֹת

לְמְלָאכֶת בְּנֵית הַמּוֹשָׁבֵן, הֵם הוֹצִיאוּ

אֶת הַדְּבָרִים מֵהַבְּתִים שְׁלֵהֶם - רִשׁוֹת הִיחִיד, וְהִבִּיאוּ אֶת הַדְּבָרִים לְאֲמִצֵּעַ הַמְּתַנָּה שֶׁשָּׁם הִנֵּה זֶה רִשׁוֹת הַרְבִּיבִים. לָבוֹן, בְּמִקּוֹם שֶׁאֵין "עָרוֹב" מְסַדְּרֵי, צְרִיכִים לְהַזְהִיר לֹא לְהוֹצִיא שׁוֹם דְּבָר לְרְחוֹב בְּשֶׁבֶת.

שֶׁבֶת שְׁלוֹם

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.

לזיכוי הרבים נא הדפיסו

והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,

ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com

משל ונמשל

אמרו חז"ל, "כל המושמר את השבת כאילו עשה את השבת, שנאמר "לעשות את השבת".

מה משמעות עשייה זו?

ביאר המלבי"ם על פי משל:

גביר אחד נדב לבו אותו לבנות בית תלמוד - כולל אברכים, ששם ישבו לומדים שיעסקו בתורה בקביעות יומם ולילה, כשעליו יוטל כל מחסורם. כדי שיוכל לממן את אותם לומדים, בנה בתי מלאכה ותעשייה משוכללים, וקבע בהם מכוונות רבות עושי מלאכה בצמר ובמשי ואורגי בגדים מפוארים, ומרווח המלאכות הללו יתפרנסו הלומדים וימצאו די סיפוקם.

בהיות עבודת המכוונות מופעלת על ידי כח הקיטור ללא הפסקה, עמד וחישב כמה יש בכוחם להרויח בכל יום, וראה כי הרויח יספיק לפרנס את הלומדים בעושר מופלג. כדי שסכף זה יהיה כולו קודש אך ורק ללימוד התורה, עמד וקבע כי בזמן שהלומדים חלילה ירפו את ידיהם מהלימוד, ימעטו עבודת המכוונות, וכך יתמעט פרנסת הלומדים לפי ערך מה שיתבטלו מלימודם. לצורך כך ייצר פקק קטן - מותג, שבמדה ויראו כי הלומדים מתרשלים בלימוד התורה, יורידו את המתג, וכך ייפסקו עבודות המכוונות.

הנמשל:

הקדוש ברוך הוא בנה את העולם בחוקי הטבע, והמערכת המסובבים את גלגל העולם בכל עת ובכל שעה, ועל ידי כך יש לחם לכל בשר, ולכל גויה די מחסורה. זה הוא מלאכת ההנהגה הטבעית בששת ימי המעשה, וקבע ה' כי בעת אשר ימרה האדם את פי ה', יעמיד את המערכת והגלגלים, וכך יצטמצם השפע לבני האדם.

הפקק העומד על כל המערכת, הוא יום השבת, לפי שיום השבת אינו כפוף לדרכי הטבע המניעים את הגלגלים.

בני ישראל השומרים על השבת, הם מפעילים את המתג, ועל כך נאמר "לעשות את יום השבת".

יכולה היא שתרחם

זכות הפצת הגליון

תעמוד לרפואתו השלימה והמהירה של

הילד משה יעקב בן יונה

בתוך שאר חולי ישראל

מסייעים להפיץ את אור השבת ורואים ישועות

גדולה זכות השבת להגן בעד **התומכים והמסייעים** ברפואות, ישועות,

פרנסה, וכל מיילי דמיטב.

לתרומות והקדשות, לזכות ולע"נ, וכן לפרסום בעלון: 052-7636030